

UNUTMADIK

24 Ocak 1993 tarihinde
haince katledilen ve
yıllardır yaptıkları
araştırmalar sonucu
yazdığı ve söylediği tüm
gerçekleri
SUSURLUK
kazasıyla bir kez
daha gözleri
önüne serilen,
değeri
araştırmacı-
gazeteci-yazar Uğur
Mumcu'yu, aramızdan
ayrılışının dördüncü
yılında
saygıyla
anıyoruz.

25 Ağustos 1975
tarihli Cumhuriyet
Gazetesinin **GÖZLEM**
sütununda yer alan seslenişini
"UNUTMADIK -
UNUTMAYACAĞIZ"
diyerek yanıtlamak istiyoruz.

UNUTMAYACAĞIZ

Dağ gibi karayağz birer delikanlıydık. Babamız, sırtında yük taşıyarak getirdi aşımızı, ekmeğimizi. Arabalar şul şul ışıklarıyla caddelerden geçerken, bizler bir mumun ışığında bitirdik kitaplarımızı. Kendimiz gibi yaşayan binlerce yoksulun yüreğini, yüreğimizde yaşayarak katıldık o büyük kavgaya. Ecelesiz öldürüldük. Dövüldük, vurulduk, asıldık.

Vurulduk ey halkım unutma bizi!..

Yoksulluğun bükemediği bileklerimizde, çelik kelepçeler takıldı. İşkence hücrelerinde sabahladık kaç kez. İsteseydik, diplomalarımızı, mor binlikler getiren birer senet gibi kullanırdık. Mimardık, mühendistik, doktorduk, avukattık, yazlık, kıçlık katlarımız, arabamız olurdu. Yüreğimiz işçiyile birlikte attı, köylüyle birlikte attı. Yaşamımızın en güzel yıllarını, birer taze çiçek gibi verdik topluma. Bizleri yok etmek istediler hep.

Öldürüldük ey halkım unutma bizi!..

Fidan gibi genç kızlardık. Hayat, şakırdayan bir zelale gibi akardı gözbebeklerimizden yirmi yaşında, yirmibir yaşında, yirmiiki yaşında işkencecilerin acımasız ellerine terkedildik. Direndik küçücük yüreğimizle, direndik genç kızlık gururumuzla. Tükürülesi suratlarına karşı, bahar çiçekleri gibi, taptaze inançlarımızı fırlattık boz birer eldiven gibi. Utanmadılar insanlıklarından, utanmadılar erkekliliklerinden.

Hücrelere atıldık ey halkım unutma bizi!..

Ölümcül hastaydık. Bağırsaklarımız düğümlenmişti. Hipokrat yemini etmiş doktor kimlikli işkencecilerin elinde, öldürüldük acınmaksızın. Gelinliklerimizin ütüsü bozulmamıştı daha. Cezaevlerine kilitlenmiş kocalarımızın taptaze duygularına birer mezar taşı gibi savrulduk. Vicdan sustu. Hukuk sustu İnsanlık sustu.

Göz göre göre öldürüldük ey halkım, unutma bizi!..

Kanserdik, ölüm hergün bir sinsî yılan gibi, dolaşıyordu derilerimize. Uydurma davalarla kapattılar hücrelere. Hastaydık, yurt dışına gitseydik kurtulurduk belki. Birbuçuk yaşındaki kızlarımızı öksüz bırakmazdık. Önce kolumuzu, omuz başından keserek, yurtseverlik borcumuzun diyeti olarak fırlattık attık önlerine. Sonra da otuz iki yaşında bırakıp gittik bu dünyayı ecelesiz.

Öldürüldük ey halkım, unutma bizi!..

Giresun'daki yoksul köylüler, sizin için öldük. Ege'deki tütün işçileri sizin için öldük. Doğu'daki topraksız köylüler sizin için öldük. İstanbul'daki, Ankara'daki işçiler, sizin için öldük. Adana'da paramparça elleriyle ak pamuk toplayan işçiler sizin için öldük.

Vurulduk, asıldık, öldürüldük ey halkım unutma bizi!..

Bağımsızlık, Mustafa Kemal'den armağandı bize Emperyalizmin ahtapot kollarına teslim edilen ülkemizin bağımsızlığı için kan döktük sokaklara. Mezar taşlarımıza basa basa, devleti yönetenler, gizli emirlerle başlarımızı ezmek, kanlarımızı emmek istediler. Amerikan üsleri kaldırılın dedik, sokak ortasında sorgusuz-sualsiz vurdular.

Yirmi iki yaşlarındaydık öldürüldüğümüzde ey halkım, unutma bizi!..

Yabancı petrol şirketlerine karşı devletimizi savunduk. Komünist dediler. Ülkemiz bağımsız değil dedik; kelepçeyle geldiler üstümüze. Kurtuluş savaşında emperyalizme karşı dalgalandırdığımız bayrağımızı, daha da dik tutabilmekti bütün çabamız bir kez dinlemediler bizi.

Bir kez anlamak istemediler bizi... .

Vurulduk ey halkım, unutma bizi!..

Henüz çocukluğumuzu bile yaşamamıştık. Bir kadın eline, değmemişti ellerimiz. Bir sevgiliden mektup bile almamıştık daha. Bir gece sabaha karşı pranga vurulmuş ellerimiz ve ayaklarımızla çıkarıldık idam sehpaalarına. Herkes tanrıdır ki, korkmadık. İçimiz titremedi hiç. Mezar toprağı gibi taptaze, mezartaşı gibi dimdik. Boynumuzu uzattık yağlı kementlere.

Asıldık ey halkım, unutma bizi!..

Bizi öldürenler bizi asanlar bizi sokak ortasında vuranlar, ağabeyimiz babamız yaşlarındaydılar. Ya bu düzenin kirli çarklarına ortak olmuşlardı, ya da susmuşlardı, bütün olup bitenlere öfkelerini bir gün bile karşısındakilere bağırmanın insanların gözleri önünde öldürüldük. Hukuk adına, özgürlük adına, demokrasi adına, batı uygarlığı adına, bizleri bir şafak vakti ipe çektiler.

Korkmadan öldük ey halkım unutma bizi!..

Bir gün mezarlarımızda güller açacak ey halkım, unutma bizi... . Bir gün sesimiz hepimizin kulaklarında yankılanacak ey halkım unutma bizi.

Özgürlüğe adanmış bir top çiçek gibiyiz şimdi, " hep birlikteyiz ey halkım unutma bizi, unutma bizi... "

25 Ağustos 1975